

Здравко. — Цѣль день вози торь по нивята на горѣ на долу.

Г. Нѣголь. — А какво трѣбаше да стори за да не са допре до него таквази миризма?

Здравко. — Трѣбаше Трѣбаше

Г. Нѣголь. — Може да е трѣбало да не тори земята.

Здравко. — Тази лѣснина само намѣрвамъ.

Г. Нѣголь. — Но ако не тореше нивята какъ можеше плодовиты да гы направи? Или ако бѣхъ безплодны какъ можеше да ми са изплаща?“ *Здравко* искалъ да отвърне; но *Г. Нѣголь* изглѣдалъ него и *Витанча* тѣй на криво, щото и двамата по очитѣ го познали, че е много разлютенъ.

На другата недѣля, сутриньта, рано чичо *Цоню* былъ на *Г. Нѣголовыѣ* порты. Накаралъ да попытаатъ: господаря му обичали да обиходи мѣстата си и да му иде нагости. *Г. Нѣголь* приелъ чичо *Цонивото* поканение, нерачилъ да са отрѣче за дане го натѣжи. *Здравко* и *Витанчо* измолили са на баща си да гы земе съ себе си. Тѣ са покачили радостливо на талигата, и, защото чичо *Цоню* знаялъ добръ да кара и конетѣ му быле добры, хранены, до дѣ са осѣтятъ стигнали на село.

Кой може изказа радостьта имъ, кога са сирѣли колата? Буля *Цонювица* са подаде